

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 3 września 2009 r.

RPZ- 431/3/09/JK

DECYZJA nr RPZ 13/2009

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U z 2000r., Nr 98, poz.1071 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. nr 107, poz. 887),

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

umarza się postępowanie administracyjne w sprawie rozłożenia na raty kary pieniężnej, nałożonej decyzją Prezesa Urzędu nr RPZ 23/2006 z dnia 25 sierpnia 2006 r. w wysokości 12 977,61 zł, wszczęte na wniosek Wiesława Gawryszaka – prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowe Radio Taxi Serwis w Poznaniu.

Uzasadnienie

Decyzją nr RPZ 23/2006 z 25.08.2006 r., Prezes Urzędu nakazał ośmiu korporacjom taksówkowym zaniechanie stosowania porozumienia ograniczającego konkurencję na lokalnym rynku przewozów osób taksówką na terenie Miasta Poznania, określonego w art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity: Dz. U. z 2005 r., Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.), polegającego na bezpośrednim ustalaniu cen za usługi przewozu osób taksówką tzn. ustalenie wysokości podwyżek tzw. opłaty początkowej oraz terminów ich wejścia w życie. Jednocześnie, na podstawie art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, na uczestników porozumienia nałożono kary pieniężne w łącznej wysokości 98.404,50 zł, w tym 12 977,61 zł na Wiesława Gawryszaka – prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowe Radio Taxi Serwis w Poznaniu.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9.01.2008 r., sygn. akt XVII AmA 18/07, oddalono odwołanie Przedsiębiorcy od powyższej decyzji, zaś wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5.03.2009 r., sygn. akt VI ACa 1044/08, jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego. Z kolei wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 maja 2009 r. sygn.akt VI ACa 1374/08, rozstrzygnięto ostatnią apelację strony porozumienia stwierdzonego w ww. decyzji. Stosownie zatem do art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kara pieniężna stała się wymagalna po upływie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji nr RPZ 23/2006, tj. z dniem 4 czerwca 2009 r.

W związku z nieuregulowaniem nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej w powyższym terminie, Prezes Urzędu wystosował upomnienie nr 1 (9/2009) z dnia 25 czerwca 2009 r. (doręczone w dniu 7 lipca 2009 r.), w którym wezwał do zapłaty nałożonej kary pod rygorem jej ściągnięcia w trybie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych.

W odpowiedzi na powyższe upomnienie Przedsiębiorca w dniu 13 lipca 2009 r. złożył wniosek o rozłożenie kary pieniężnej na raty. Powołując się na stale zmniejszającą się ilość wykonywanych kursów przez taksówki osobowe i wiążący się z tym spadek przychodów, a z drugiej strony znaczący wzrost kosztów stałych prowadzonej działalności, Przedsiębiorca wniósł o rozłożenie należności na sześć miesięcznych rat, płatnych od lipca 2009 r. Jednocześnie, w dniu 15 lipca 2009 r. na konto dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynęła kwota 2.162,94 zł stanowiąca pierwszą ratę orzeczonej kary oraz kwota 14,20 zł tytułem kosztów upomnienia.

W związku z faktem, iż okoliczności przytoczone we wniosku o rozłożenie na raty kary pieniężnej i ich dokumentacja była, w ocenie Prezesa Urzędu, niewystarczająca do powzięcia decyzji w tej sprawie, pismem z dnia 6 sierpnia 2009 r. wezwano Przedsiębiorcę uzupełnienia wniosku w terminie 14 dni, poprzez podanie szczegółowych informacji potwierdzonych dokumentami, obrazującymi jego sytuację finansową. Pismo to zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 10 sierpnia 2009 r.

Żądane informacje nie zostały przedstawione w zakreślonym terminie. W to miejsce Przedsiębiorca w dniu 13 sierpnia 2009 r. przelał na konto dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 2.162,94 zł, zaś w dniu 20 sierpnia 2009 r. kwotę 8.651,73 zł. Uwzględniając kwotę uiszczoną w dniu 15 lipca 2009 r. kara nałożona w decyzji nr RPZ 23/2006 została przez Przedsiębiorcę zapłacona w całości.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 113 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może na wniosek Przedsiębiorcy odroczyć uiszczenie kary pieniężnej albo rozłożyć ją na raty. Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują procedury, w której powinno nastąpić wszczęcie postępowania w sprawie odroczenia terminu płatności względnie rozłożenia na raty nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej. W związku z powyższym na podstawie art. 61 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należało przyjąć, iż wniosek o odroczenie lub rozłożenie na raty kary pieniężnej wszczyna odrębne postępowanie administracyjne w tym przedmiocie i to w dacie doręczenia wniosku Prezesowi Urzędu (art. 61 § 3 k.p.a.). W niniejszej sprawie zatem wszczęcie postępowania nastąpiło w dniu 13 lipca 2009 r., kiedy to do Delegatury Urzędu w Poznaniu dostarczono wniosek Przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ww. ustawy odroczenie terminu płatności kary (tudzież rozłożenie jej na raty) następuje w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie. Warunkiem uwzględnienia takiego wniosku jest jednak „wzgląd na ważny interes wnioskodawcy”. Jednym z takich powodów może być trudna sytuacja finansowa ukaranego oznaczająca, iż natychmiastowe wyegzekwowanie całości kary realnie groziłoby ekonomicznej egzystencji ukaranego. W każdym przypadku złożenia wniosku Prezes Urzędu w oparciu o indywidualną ocenę rozpatruje, czy wskazane przez przedsiębiorcę powody uzasadniają skorzystanie z dobrodziejstw tej instytucji. Zarówno odroczenie terminu płatności kary, jak również rozłożenie jej na raty stanowi formę pomocy publicznej, swego rodzaju kredytowanie przez państwo działalności ukaranego, dlatego konieczne jest szczegółowe zbadanie przez Prezesa Urzędu sytuacji materialnej podmiotu ubiegającego się o taką pomoc.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie stanowi natomiast o formie prawnej odmowy uwzględnienia wniosku, ani też umorzenia takiego postępowania w przypadku cofnięcia wniosku przez Przedsiębiorcę lub bezprzedmiotowości wydania

postanowienia, o którym mowa w art. 113 ust. 1 ustawy, wynikającej z uiszczenia całości kary, co do której wnoszono o rozłożenie na raty. W doktrynie podnosi się, że w przypadku odmowy przyznania ulgi należy opowiedzieć się za formą decyzji administracyjnej, która w myśl art. 104 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stwarza możliwość złożenia odwołania od takiego rozstrzygnięcia (zob. *E. Modzelewska – Wąchal* UOKiK Komentarz, TWIGGER W-wa 2002, s. 359). W przypadku natomiast bezprzedmiotowości postępowania, wobec braku szczególnych regulacji w tym zakresie w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów (por. art. 75), zastosowanie na podstawie art. 83 tej ustawy znajdzie art. 105 § 1 k.p.a. W świetle tego przepisu, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o którym stanowi ww. przepis oznacza brak któregośkolwiek z elementów materialnego stosunku prawnego, tj. elementu podmiotowego lub przedmiotowego. Okoliczności stanowiące podstawę do umorzenia postępowania mogą pojawić się zarówno przed wszczęciem postępowania, jak i w jego trakcie. Ww. przepis znajduje więc zastosowanie nawet wówczas, gdy przesłanka czyniąca postępowanie bezprzedmiotowym istniała już w chwili jego wszczęcia, ale stała się organowi znana dopiero w toku postępowania administracyjnego. Umorzenie postępowania nie jest zależne ani od woli organu administracji, ani, tym bardziej, pozostawione do uznania organu - organ ten jest zobowiązany do umorzenia postępowania w przypadku stwierdzenia jego bezprzedmiotowości.

W okolicznościach niniejszej sprawy, zdaniem Prezesa Urzędu, zapłata całości nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej po złożeniu przez niego wniosku o ulgę na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przesądza o tym, że nie jest możliwe dalsze prowadzenie postępowania w sprawie tego wniosku. Czyni to bezprzedmiotową ocenę wniosku pod kątem wystąpienia ważnego interesu Przedsiębiorcy i, w konsekwencji, wydanie rozstrzygnięcia merytorycznego, przez co należy rozumieć rozłożenie na raty nałożonej kary lub odmowę uwzględnienia wniosku. Zatem bezprzedmiotowość nakazująca umorzenie postępowania na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. wystąpiła z dniem 20 sierpnia 2009 r., kiedy to Przedsiębiorca uiścił pozostałą do zapłaty kwotę 8.651,73 zł.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego- od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwóch tygodni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Otrzymują:

Wiesław Gawryszak
Przedsiębiorstwo Usługowe
Radio Taxi Serwis
Ul. Cieszyńska 4
61-434 Poznań